

Sygn. akt I UK 168/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania I. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T. z udziałem zainteresowanych: S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. i Z. S. o podleganie ubezpieczeniom społecznym, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 11 lipca 2019 r., skargi kasacyjnej I. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 sierpnia 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2017 r. oddalił apelację I. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej jako płatnik składek) od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 24 maja 2016 r., wydanego w sprawie przy udziale zainteresowanych S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. i Z. S., oddalającego odwołanie płatnika składek od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z dnia 19 maja 2014 r., stwierdzającej, że zainteresowany Z. S. z tytułu zatrudnienia na podstawie umów zlecenia u płatnika składek podlega ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od dnia 2 października 2011 r. do dnia 31 marca 2012 r. i od dnia 12 lipca 2012 r. do

dnia 31 marca 2013 r., a także ustalającej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia (pkt 1) oraz zasądził od odwołującej się Spółki na rzecz organu rentowego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2).

W wyrokach Sądów *meriti* przyjęto, że umowy zainteresowanego Z. S. zawarte ze Spółką S. (o mycie przeszkleń), pokrywające się czasowo i przedmiotowo z umową zlecenia zawartą z płatnikiem składek (o utrzymanie porządku i czystości) i realizowane na rzecz kontrahentów płatnika składek tak, że czynności wykonywane na rzecz obu tych Spółek trudno było rozdzielić, a które miały stanowić podstawę ubezpieczenia w kwocie 10 zł miesięcznie, nie stanowiły ważnego tytułu do podlegania ubezpieczeniom społecznym stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 300 ze zm., dalej jako ustawa systemowa). Oznacza to, że przy teoretycznie dublowanych umowach zlecenia z zainteresowaną Spółką i z płatnikiem składek, w rzeczywistości nie nastąpił zbieg tytułów do ubezpieczenia społecznego, o którym mowa w art. 9 ust 2 tej ustawy. Umowy zawarte przez Z. S. ze Spółką S. na mycie przeszkleń na kwotę 10 zł miesięcznie, które zostały zgłoszone do ubezpieczenia, już choćby z racji wysokości wynagrodzenia, nie zapewniającego ochrony ubezpieczeniowej, nie mogły doprowadzić do powstania stosunku ubezpieczenia. Zdaniem Sądów obu instancji w sytuacji, gdy finalnym odbiorcą usługi był ten sam podmiot, a zleceniobiorca wykonywał czynności w tym samym miejscu i czasie, rozbicia zlecenia na dwie umowy zawierane z dwoma podmiotami nie można rozumieć inaczej niż jako działanie w celu obejścia prawa pozorujące zbieg tytułów do ubezpieczenia społecznego. Skoro umowy zlecenia zawarte ze Spółką S. nie doprowadziły do powstania stosunku ubezpieczenia to nie doszło do zbiegu tytułów do ubezpieczenia i organ rentowy prawidłowo (art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej) wydał zaskarżoną decyzję obejmując zleceniobiorcę w zakresie umów zlecenia zawartych z płatnikiem składek obowiązkiem ubezpieczeń społecznych i określił podstawę wymiaru składek na te ubezpieczenia.

Wyrok Sądu Apelacyjnego płatnik składek zaskarżył w całości skargą kasacyjną, domagając się uchylecia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania

sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, a także rozpoznania sprawy na rozprawie.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie prawa materialnego i przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: 1) art. 6 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 9 ust. 2 w związku z ust. 4a w związku z art. 12 ust. 1 w związku z art. 13 pkt 2 w związku z art. 38 ust. 1 w związku z art. 83 ust. 1 ustawy systemowej, przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na utrzymaniu w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji, który z naruszeniem tych przepisów ustalił podleganie zainteresowanego Z. S. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu umów zlecenia u skarżącego płatnika składek, mimo że zainteresowany posiadał w tym samym czasie inny tytuł do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych w postaci umów zleceń zawartych ze Spółką S., który to tytuł nie został skutecznie zakwestionowany w drodze decyzji organu rentowego; 2) art. 321 § 1 k.p.c. w związku z art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 477^{14a} k.p.c. w związku z art. 9 ust. 2 w związku z ust. 4a w związku z art. 6 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 38 ust. 1 w związku z art. 83 ust. 1 ustawy systemowej, polegające na utrzymaniu w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji, który wykraczał poza zakres zaskarżonej decyzji, to jest orzeczenia o zakresie podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu umów zlecenia zawartych przez zainteresowanego ze skarżącym płatnikiem składek w sytuacji, gdy decyzja organu rentowego na to nie pozwalała, ponieważ nie określała zakresu podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu umów zlecenia zawartych przez zainteresowanego ze Spółką S. , wskutek czego w zaskarżonym wyroku Sąd Apelacyjny, mimo nierozpoznania istoty sprawy, związanej z objęciem obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi umów zlecenia zawartych przez zainteresowanego ze Spółką S., ustalił brak zbiegu tytułów obowiązkowych ubezpieczeń społecznych na podstawie nieważności umów zlecenia zawartych przez zainteresowanego ze Spółką S. i nie uchylił wyroku Sądu pierwszej instancji wraz z poprzedzającą go decyzją organu rentowego, podczas gdy zbieg ten występował, bowiem ważność umów zlecenia zawartych przez zainteresowanego ze Spółką S. pozostawała poza granicami rozpoznania w tej sprawie.

Zdaniem skarżącego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, skoro Sąd Apelacyjny akceptuje rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji przyjmujące nieważność umów zlecenia zawartych przez zainteresowanego ze Spółką, mimo iż kwestia ważności tych umów wykraczała poza zakres rozpoznania w niniejszej sprawie oraz podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu umów zlecenia zawartych przez zainteresowanego ze skarżącą Spółką, mimo że posiadał on w tym samym czasie inny tytuł do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych w postaci umów zlecenia zawartych ze Spółką S., który nie został zakwestionowany w drodze decyzji organu rentowego, co jest oczywistym naruszeniem art. 321 § 1 k.p.c. w związku z art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 477^{14a} k.p.c. Ponadto w sprawie istnieje potrzeba wykładni art. 6 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 9 ust. 2 w związku z ust. 4a w związku z art. 12 ust. 1 w związku z art. 13 pkt 2 w związku z art. 38 ust. 1 w związku z art. 83 ust. 1 ustawy systemowej z uwagi na rozbieżną wykładnię tych przepisów dokonaną przez Sąd Apelacyjny w sprawach z udziałem skarżącego o bardzo zbliżonych stanach faktycznych rozstrzygnięcia, w których przyjmowano, że nie jest możliwe dokonanie oceny podlegania bądź niepodlegania ubezpieczeniom społecznym z umów zlecenia zawartych ze zleceniobiorcami przez skarżącego płatnika składek, w sytuacji, gdy nie została wydana decyzja w stosunku do umów zawieranych przez Spółkę S. z tymi samymi zleceniobiorcami w zakresie ich podlegania lub niepodlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu tych umów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia, przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W rozpoznawanej sprawie wnioski o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej zostały oparte na przesłance występowania w sprawie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz oczywistego uzasadnienia skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie tych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania.

Stosownie do utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na twierdzeniu o istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 31/18, LEX nr 2508113 i z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365). Powołanie się na tę przyczynę kasacyjną zakłada więc nie tylko wskazanie przepisu prawa i stwierdzenie, że - w ocenie skarżącego - wywołuje on wątpliwości. Konieczne jest również wykazanie, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, wyjaśnienie na czym one polegają, ich uzasadnienie, a także wskazanie rozbieżnych wariantów interpretacyjnych, z odwołaniem się do dotychczasowych poglądów orzecznictwa i dostępnego piśmiennictwa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 571/17, LEX nr 2497706), a w szczególności przytoczenie i poddanie analizie rozbieżnych orzeczeń sądów w celu wykazania, że rozbieżności te mają swoje źródło w różnej wykładni przepisu, bądź też przedstawienia argumentów wskazujących, że wykładnia przeprowadzona

przez sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2018 r., III UK 123/17, LEX nr 2496319). Należy również podkreślić, iż nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a brak okoliczności uzasadniających zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17, LEX nr 2495968; z dnia 10 kwietnia 2018 r., II PK 143/17, LEX nr 2525398; z dnia 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17, LEX nr 2486162; z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114).

Odnosząc się zatem do sugerowanej przez skarżącego potrzeby wykładni art. 6 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 9 ust. 2 w związku z ust. 4a w związku z art. 12 ust. 1 w związku z art. 13 pkt 2 w związku z art. 38 ust. 1 w związku z art. 83 ust. 1 ustawy systemowej należy stwierdzić, że wykładnia tych przepisów dokonana przez Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie jest zbieżna z ich wykładnią dokonaną przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 kwietnia 2019 r., I UK 110/18 (LEX nr 2655519), wydanym w sprawie dotyczącej tego samego skarżącego, w analogicznym stanie faktycznym. Wobec tego w rzeczywistości nie występuje już potrzeba wykładni wymienionych przepisów. W powołanym wyroku Sąd Najwyższy stwierdził bowiem, że oceniając ważność umów zlecenia zawieranych przez zainteresowaną (zleceniobiorcę) ze Spółką S. w świetle art. 58 § 1 k.c. w pierwszym rzędzie badania podlegać powinna *causa* tych umów, w szczególności kwestia, czy miały one znaczenie dla zainteresowanej jako źródło utrzymania, skoro dochód z tych umów był niewielki (10 zł miesięcznie). W kontekście art. 9 ust. 2 ustawy systemowej poszukiwać bowiem należy odpowiedzi na pytanie, czy umowa zlecenia została zawarta przez zainteresowaną ze Spółką S. i wykonywana w zakresie niewielkiej ilości pracy, gdyby nie zawarła ona innych umów zlecenia ze skarżącym płatnikiem składek. Na tym tle można bowiem ustalić, czy nie chodziło

tylko o przedmiotowe wykorzystanie przepisów o ubezpieczeniu społecznym i stworzenie formalnej podstawy ubezpieczenia, a zawarcie umowy zlecenia ze Spółką S. za jedyny cel miało unikanie płacenia składek na ubezpieczenia społeczne z wyżej wynagradzanych umów zlecenia zawartych ze skarżącym płatnikiem składek. Sąd Najwyższy stwierdził, że w tej kwestii Sądy orzekające prawidłowo uznały, po pierwsze, że w sytuacji, gdy finalnym odbiorcą usługi był ten sam podmiot, a zleceniobiorca wykonywał czynności w tym samym miejscu i czasie, to rozbicia tego zlecenia na dwie umowy, zawierane z dwoma podmiotami bez jakiegokolwiek logicznego czy ekonomicznie uzasadnionego celu, nie można rozumieć inaczej, niż jako działanie w celu obejścia prawa - działanie pozorujące zbieg tytułów do ubezpieczenia społecznego. Po drugie, co się tyczy wysokości wynagrodzenia określonego w przedmiotowych umowach, to dążenie do uzyskania pełnej ochrony prawa ubezpieczeń społecznych od „rażąco niskiego wynagrodzenia” (10 zł miesięcznie), a więc przy opłacaniu składek na te ubezpieczenia w kwotach po kilka złotych miesięcznie, narusza wszelkie nazwane normatywne i nienazwane zasady współżycia społecznego, w tym: zasadę równego traktowania wszystkich ubezpieczonych, zasadę solidaryzmu ubezpieczeń społecznych, zasadę ochrony interesów i niepokrzywdzenia innych ubezpieczonych, zasadę nieuprawnionego uszczuplenia środków funduszu ubezpieczeń społecznych oraz wszelkie elementarne zasady uczciwego obrotu prawnego (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 stycznia 2008 r., III UK 75/07, OSNP 2009 nr 3 - 4, poz. 53; z dnia 18 marca 2014 r., II UK 374/13, OSNP 2015 nr 7, poz. 96; z dnia 11 lutego 2015 r., I UK 203/14, OSNP 2016 nr 9, poz. 121). Zatem zasadna była ocena zawieranych umów zlecenia ze Spółką S. jako czynności prawnych mających na celu obejście ustawy w rozumieniu art. 58 § 1 k.c., a to powoduje, iż umowy te nie stanowią ewentualnego tytułu „zbiegowego” do podlegania ubezpieczeniom społecznym w świetle art. 9 ust. 2 ustawy systemowej.

Z kolei jak wynika z utrwalonego orzecznictwa, oczywista zasadność skargi, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr

1402642 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX nr 1522063). Skarżący jest w tym zakresie zobowiązany do sformułowania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odpowiednich wywodów potwierdzających tę okoliczność, a należy pamiętać, że o oczywistości naruszenia prawa możemy mówić jedynie, gdy w rozpoznawanej sprawie doszło do sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, LEX nr 1331343 i z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, LEX nr 1844092 oraz powołane tam orzeczenia). Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774).

W tym kontekście należy stwierdzić, że skarżący nie zdołał wykazać istnienia kwalifikowanej postaci zarzucanego naruszenia art. 321 § 1 k.p.c. w związku z art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 477^{14a} k.p.c. W orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja oraz wniesione od niej odwołanie (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2014 r., I UZP 4/13, LEX nr 1469177 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 maja 2013 r., I UK 12/13, LEX nr 1331260; z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 309/09, LEX nr 604210; z dnia 18 lutego 2010 r., III UK 75/09, OSNP 2011 nr 15 - 16, poz. 215 czy postanowienie z dnia

2 lutego 2012 r., II UK 275/11, LEX nr 1215286), ponieważ rozpoznając odwołanie od decyzji organu rentowego sąd ubezpieczeń społecznych rozstrzyga o zasadności odwołania w granicach wyznaczonych, z jednej strony, zakresem samego odwołania, a z drugiej przez przedmiot zaskarżonej decyzji (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 1 września 2010 r., LEX nr 667499; z dnia 9 września 2010 r., II UK 84/10, LEX nr 661518; z dnia 6 września 2000 r., II UKN 685/99, OSNAPiUS 2002 nr 5, poz. 121 oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNP 2000 nr 15, poz. 601; z dnia 13 października 2009 r., LEX nr 553692; z dnia 2 marca 2011 r., II UZ 1/11, LEX nr 844747; z dnia 18 lutego 2010 r., III UK 75/09, OSNP 2011 nr 15 - 16, poz. 215; z dnia 3 lutego 2010 r., II UK 314/09, LEX nr 604214). Jednocześnie postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych jest postępowaniem odwoławczym, które koresponduje z zakresem rozstrzygnięcia dokonanego w zaskarżonej decyzji, a nie jedynie postępowaniem kontrolnym (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 maja 2004 r., II UK 395/03, OSNP 2005 nr 3, poz. 43; z dnia 25 stycznia 2005 r., I UK 152/04, OSNP 2005 nr 17, poz. 273; z dnia 7 marca 2006 r., I UK 195/05, OSNP 2007 nr 3 - 4, poz. 55; z dnia 22 sierpnia 2018 r., III UK 119/17, LEX nr 2542602 czy uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2007 r., I UZP 1/07, OSNP 2007 nr 21 - 22, poz. 323). Tym samym od momentu zaskarżenia decyzji odwołaniem następuje przeniesienie sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych na drogę postępowania sądowego, w którym sąd rozpatruje ją od początku (samodzielnie), badając prawidłowość decyzji organu rentowego nie tylko w świetle materiału zgromadzonego w fazie przedsądowej, lecz również zgodnie z zasadami cywilnego postępowania rozpoznawczego, dokonując oceny zasadności zgłoszonych żądań na podstawie własnych ustaleń faktycznych i prawnych, tym bardziej, że sądom pracy i ubezpieczeń społecznych (na mocy art. 473 § 1 k.p.c.) przysługują szersze niż organom rentowym kompetencje w zakresie postępowania dowodowego. Sądy ubezpieczeń społecznych nie tylko są uprawnione, ale mają obowiązek zweryfikowania wszystkich przesłanek obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym, a nie tylko podstaw wskazanych w decyzji organu rentowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2009 r., II UK 138/09, OSNP 2011 nr 13 - 14, poz. 192; uzasadnienie do uchwały Sądu Najwyższego z

dnia 11 lutego 2014 r., I UZP 4/13, OSNP 2014 nr 8, poz. 117 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2010 r., II UK 151/09, LEX nr 1615592). Powyższe oznacza, że odpada wskazana przez skarżącego podstawa przyjęcia skargi do rozpoznania określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywiste uzasadnienie skargi ze względu naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. w związku z art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 477^{14a} k.p.c., jako że Sądy orzekające w niniejszej sprawie miały nie tylko kompetencję, ale wręcz obowiązek dokonania oceny prawnej umów zlecenia zawartych przez zainteresowanego Z. S. ze Spółką S. jako ewentualnego tytułu podlegania przez zainteresowanego obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym w świetle art. 9 ust. 2 ustawy systemowej. Skoro przedmiotem decyzji organu rentowego było rozstrzygnięcie, czy zainteresowany podlegał ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umów zleceń u skarżącego płatnika składek, to organ rentowy musiał zbadać (i zbadał oceniając je za nieważne), czy umowy zlecenia zawarte ze Spółką S., mogą stanowić ewentualny „zbiegowy” tytuł podlegania tym ubezpieczeniom w świetle art. 9 ust. 2 ustawy systemowej, bowiem okoliczność ta była *implicite* zawarta w decyzji organu rentowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).